

γείρῃ, διατελοῦσιν ἀμφιρρεπείς, ἐκφέρει ἐν περίλυκον ἅ· αἱ πληγαὶ τοῦ Βάρκου εἶχον ἀπρόκοψη τὰ δύο ὦτα τοῦ νικητοῦ· τὸ κόσμημα, τὸ ἐπὶ τοσοῦτον διαφιλονεικηθέν, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ χρησιμεύσῃ.

Ὁ Μάχης ἤρε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀπελπισ περιέβλεψε κύκλῳ. Δὲν εἶδεν ἄλλο ἢ τὰς χερσευθείσας νήσους, τὰ ἐρείπια τῶν δύο καλωβῶν, λείψανόν τι τῶν πλοιαρίων καὶ τὸν νεκρὸν ἐκείνου, ὅστις ὑπῆρξέ ποτε φίλος του.

Δ .Σ. APABANTINOS.

EN ANEKALTON TOY EPFIKOY HEINE.

Ὁ Ἀλέξανδρος Weill, ὅστις ἐν μεγίστῃ οἰκειότητι ἐπὶ δεκαπενταετίαν δλώκληρον συνεβίωσε μετὰ τοῦ Ἑρρίκου Heine, διηγεῖται σειρὰν ἐλόκληρον ἀνεκδότων τοῦ τρομεροῦ συγγραφέως τοῦ Intermezzo, ὃν τινὰ εἰσὶ λίαν ἐ γ γ ι κ τ ι κ ἅ.

Ὁ Ἑρρίκος Heine, λέγει ἡγάπα καθ' ὑπερβολὴν τὴν σύζυγόν του—τὴν ὠραίαν Ματθίλδην—καὶ ἐν τούτοις μὲ ὄλην τὴν πρὸς αὐτὴν λατρείαν του, εἶχε τὴν ιδιοτροπίαν νὰ τὴν κτυπᾷ. Ἐλεγε δὲ πολλάκις εἰς τὸν κ. Wiell: «Ἡ σύζυγός μου ἔχει ἀνάγκη νέας ξυλοφορτωσεως».

Ἡμέρα δὲ τῆς τοιαύτης ἱεροτελεστείας ἦτο συνήθως ἡ Δευτέρα. Κατ' ἐκείνην λοιπὸν τὴν ἡμέραν, «ἔσυρε τὰ μικρὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων, καί, διὰ τῶν δύο αὐτοῦ γρόνθων, ἐκτύπα τὰς ὠραίαις ὠμοπλάτας τῆς Ματθίλδης του, ἥτις ἀκίνητος ἐδέχετο τοῦτο προσποιουμένη ὅτι κλαίει. . . Ἡ ἀμοιβὴ δὲ τῆς συμφιλώσεως συνίστατο πάντοτε ἢ εἰς ἐν καπέλο, ἢ εἰς σάκι, ἢ εἰς ἐν μικρὸν ἐπανωφόριον».

Ἀλλ' ἡ Ματθίλδη ἐξεδικεῖτο δι' ἄλλης μεθόδου:

Τῷ 1848 ὁ Ἑρ. Heine, ἠσθένησε. Ἡ σύζυγός του, ὡς ἦτο ἐπόμενον, κακῶς ἐμερίμνα περὶ αὐτοῦ Ὁ ἰατρός Wertheimar ἐπισκεφθεὶς τὸν Heine ἐξέφρασεν τὴν λύπην του ἐπὶ τῇ ἀθλίᾳ περιποιήσει: Ἡ Ματθίλδη ἤκουσε τοῦτο ἀταράχως. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ὁ ἰατρός ἀνεχώρει λαμβάνει παρὰ τῆς Ματθίλδης, ἥτις τὸν ἐπρόσμενεν εἰς τὴν θύραν, ἐν ἰσχυρὸν γρονθοκόπημα, κατὰ τὸν ὀφθαλμὸν πρὸς μεγίστην του ἐκπληξιν.

ΜΩΣΑΙΚΟΝ.

Ἐνῷ ποταμοὶ αἱμάτων ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ ἐξιλεώσωσι τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους σφάλματά μας, διὰ τὸν Θεὸν ἐν μόνον δάκρυ εἶνε ἀρκετόν.

ΣΑΤΩΒΡΙΑΝ.

Ἡ συνείδησις εἶνε τὸ χάος πάσης χιμαίρας, πάσης ἐπιθυ-

μίας, πάσης ἀποπειράς· εἶνε ἡ κάμινος τῶν ὀνείρων· εἶνε τὸ ἄντρον τῶν ἰδεῶν ἐκείνων, διὰ τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος αἰσχύνεται, εἶνε τὸ πανθαιμόνιον σοφισμάτων, εἶνε τὸ παιδίον τῆς μάχης τῶν παθῶν.

ΟΥΓΚΩ.

Ἡ αὐτοκτονία εἶνε τὸ φρικτότερον ἁμάρτημα, μεθ' ὃ δὲν δύναται τις νὰ μετανοήσῃ, καθόσον τό τε ἐγκλημα καὶ ὁ θάνατος συμπίπτουσιν.

ΣΧΙΑΛΕΡ.

Πᾶσα κακία προέρχεται ἐξ ἀδυναμίας· τὸ παιδίον εἶνε κακόν, διότι εἶνε ἀδύνατον.

ΡΟΥΣΣΩ.

Τοιοῦτος εἶνε ὁ κόσμος· ὅ,τι φέρει τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου, γίνεται καὶ πηγὴ τῆς δυστυχίας του.

ΓΚΑΙΤΕ.

Βιοὶ οὐδείς ὃν προαιρεῖται βίον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Αἱ πράξεις μας δὲν πρέπει νὰ τρέχωσι κατόπιν τῆς δόξης, ἀλλ' ἡ δόξα κατόπιν τῶν πράξεών μας.

ΠΑΙΝΙΟΣ.

Ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ.

Τὸ παράδειγμα τῆς κακίας εἶνε χειρόν καὶ τῆς πράξεως αὐτῆς.

ΚΙΚΕΡΩΝ.

Δὲν συνιστῶσι τὴν ἀληθῆ ὑπόληψιν τὰ πλούτη ἀλλὰ τὰ ἥθη.

ΣΕΝΕΚΑΣ.

Τροχὸς ἐστὶν ἀστάτως πεπηγμένος

Ὁ μικρὸς οὗτος καὶ πολύτροπος βίος.

ΘΕΟΔΩΓΟΣ.

Οὐκ ἔστι τὸν ἀρετῆς ἐπιμελούμενον μὴ πολλοὺς ἔχειν ἐχθρούς, ἀλλ' οὐδὲν τοῦτο πρὸς τὸν ἐνάρετον, διὰ γὰρ τῶν τοιούτων λαμπρότερος ἔσται μειζώνας.

ΙΩ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ.

Ὁ ἄξιος βασιλεὺς μεταχειρίζεται τοὺς ὑπηκόους του εἰς τὴν διοίκησιν, ὡς ὁ ἀρχιτέκτων τὰ ξύλα εἰς τὰς οἰκοδομάς.

ΚΟΜΦΥΚΙΟΣ.

Βούλου τῆς ἀρετῆς ὑπομνήματα μᾶλλον ἢ τοῦ σώματος καταλιπεῖν.

ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ.

Ἡ χαρὰ τὴν ὁποίαν προξενούμεν εἰς τὸν πλησίον τοῦτο ἔχει τὸ γλυκύ, ὅτι μακρὰν τοῦ νὰ ἐλαττωθῇ, ὡς πᾶσα ἀντανάκλασις, ἐπιστρέφει εἰς ἡμᾶς ἰλαροτέρα.

ΟΥΓΚΩ.

Ἡ ἄκρα φιλοτιμία εἶνε αὐτοκτονία.

ΓΟΥΝΩ.

Ὑπάρχει τι τὸ ὁποῖον κάμνει καὶ αὐτὸν ἔρωτα πικρόν, ὅταν ἡ καρδίᾳ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε καλλιτέρα τῆς τύχης του. λόρδος ΛΥΤΤΩΝ.

Ἐκαστος λαὸς ἔχει ἴδιον πολιτισμόν, ἀναπτύσσεται ἐν ἰδίῳ πολιτικῷ ὀρίζοντι καὶ ὅταν αἱ ἀρχικαὶ πληγαὶ τῆς ζωτικότητός του ἐξαφανισθῶσιν, ἔπεται μοιραῖος ὄλεθρος.

ΤΖΩΝ ΛΕΜΟΥΑΝ.

Πᾶς δημοσιογράφος εἶνε ἐνάρετος ἢ ἐὰν δὲν εἶνε πρέπει νὰ γείνη καὶ ἐὰν δὲν δύναται νὰ τὸ κατορθώσῃ, πρέπει νὰ θραύσῃ τὸν κάλαμόν του.

ΟΔ. ΙΑΛΕΜΟΣ